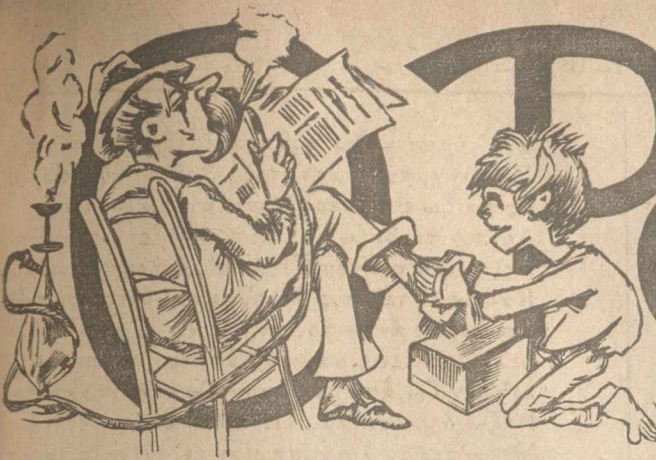

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
πειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Δύο του μηνός Γενάρη,
μούντζαις έ καθείς δε πάρη.

Πούντος έννενηντα ένα και άκόμη έκατό,
μέ χαράς και μποναμάδες τού Ρωμηού μου χαρετώ.

Άρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά.

Βασίλη τσελεπή, τρελλέ και παιχνιδιάρη,
βαστάς 'στο χέρι σου χαρτί και καλαμάρι,
και πάλι νά μᾶς βρῆς 'στα 'ίδια και 'στα 'ίδια.
Πάλι καλώς ώρισες μέ χίλια δηρò παιχνιδία.
Έπου και αν έρχεσαι μέ τούρταις και μέ πήταις
και τώρα νά μᾶς πῆς τῆς αλφαις και τῆς βήταις.

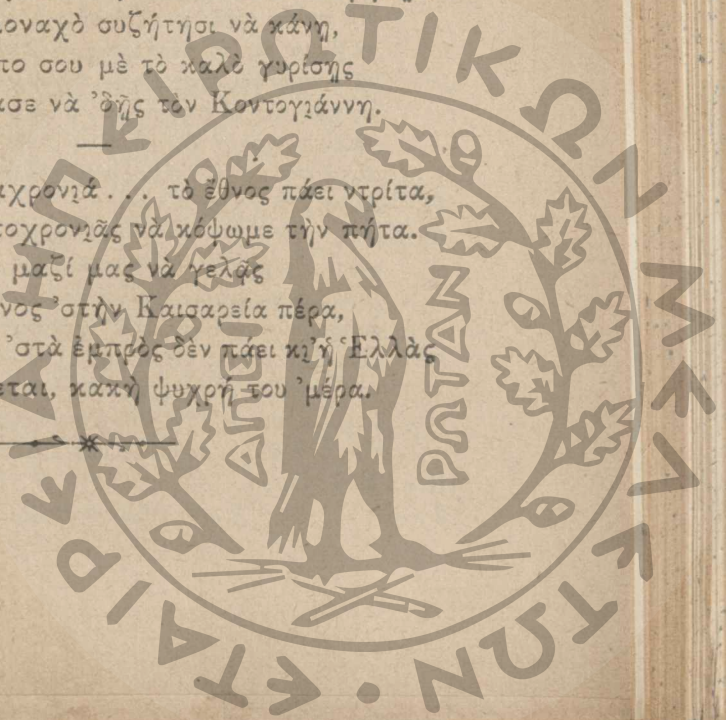
Άη Βασίλη κέρνα μας μέ άργυρò ποτήρι
και κάθισε 'στου Θωδωρή τ' δλόχρυσο γεφύρι
νά 'δῆς τόν ένα κι' άλλον μας άτρόμητον σωτήρα,
νά 'δῆς και τò Μουσείον μας τò Νομισματικόν,
πού μές σ' αύτò δέν άφησαν και χάλκινον στατήρα
άπό μεγάλον έρωτα πρòς πᾶν άρχαϊκόν.

και πάλι, τσελεπή, τόν τόπο μας νά 'δῆς,
τò περίσσευμα δέν είναι παίξε γέλα,
μέσ 'στ' αύτιά μας άρχισε νά γλυκοτραγουδῆς
άρχοντιά μας τήν πολλή μέ όλη σου τήν τρέλλα.
Άρπαξε 'στα χέρια σου μέ τò τσουβάλι γρόσα
και κόρπισέ τα 'στους Ρωμηούς και δώσε όσα όσα.

Έλα μαζί μας κάθισε νά φᾶς ψωμί κι' άλάτι
νά 'δῆς και τόν Φιλήμονα επάνω 'στο Ιαλάτι.
Έλα νά 'δῆς και τήν Βουλή, πού είναι ν' άπορήσης,
και τόν Τρικούπη μοναχò συζήτησι νά κάνη,
και όταν είς τόν τόπο σου μέ τò καλό γυρίσης
έκ τῆς Λαμίας πέρασε νά 'δῆς τόν Κοντογιάννη.

να 'δῆς τò 'Ιμτιγιᾶζ 'στου βασιληᾶ τò στήθος,
νά 'δῆς και σοβαρών Νομοσχεδίων πληθος,
νά 'δῆς 'στα γράμματα σοφᾶς μετάρρυθμίσεις,
νά 'δῆς τούς μπόγηδες και τὰς καρατομήσεις,
νά 'δῆς κανονισμούς μέσ 'στο σωρò του κάρου,
νά 'δῆς και τήν σοφή φυλλάδα του γαιδάρου.

Άρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά... τò έθνος πάει ντρίτα,
κι' έλάτε τῆς Πρωτοχρονιάς νά κόψωμε τήν πῆτα.
Άη Βασίλη άρχισε μαζί μας νά γελάς
και γύρισε χαρούμενος 'στην Καισαρεία πέρα,
και όποιος 'πῆ πῶς 'στα έμπρός δέν πάει κι' ή 'Ελλάς
δέν ξέρει τί του γίνεται, κακή ψυχρή του μέρα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—^Ε! και του χρόνου, Φασουλῆ...
- Φ.—^Εγώ εὐχὰς δὲ, θέλω, ἄλλοιῳς μὲ τὴν πρωτοχρονιᾷ 'στὸ διαβόλο σὲ στέλλω.
- Π.—Μὲ τὸ καλὸ, βρὲ Φασουλῆ, νὰ 'μπῇ ὁ νέος χρόνος.
- Φ.—Νὰ μὲ φουρκίσῃς, Περικλῆ, γυρεύεις ἐπιμόνως.
- Π.—^Επῆγες 'στὴν παράτα χθές;
- Φ.—^Βρὲ πᾶψε τὴν παρτάτα, νὰ μὴ σὲ στείλῃ ἀναυλὰ μαζί μὲ τὴν παρτάτα.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ μασκαρᾶ, γιατί' εἶσαι θυμωμένος;
- Φ.—Εἰς κόρακας καὶ οὐ καὶ 'εἰς ὁλόκληρον τὸ γένος.
- Π.—Τέρτσος θὰ ἦλθες, μασκαρᾶ, καθὼς καταλαμβάνω.
- Φ.—Καλὰ τὸ 'θρῆκες, Περικλῆ, μὰ χαρτοσιὰ δὲν πιάνω.
- Γιὰ μένα τέρτσος ἔρχονται τῆς τράπουλας τὰ φύλλα, καὶ ὅπου βάλω, Περικλῆ, τερτσουτριά καὶ νίλα. Δὲν ἔχω χαρτονόμισμα, δὲν ἔχω πιὰ μπακίρα, οὐτ' ἓνα καὶ Κυζικηνὸν ἢ Ἀττικὸν στατήρα, καὶ βάζω πόστα 'στὸν Βαλὲ τὸ φράγκο τοῦ Σκουλούδη..
- Π.—Πάλι, μωρέ, τὸ περυνὸ μού ἄρχισες τραγοῦδι.
- Φ.—^Ω τύχη, τύχη ἄστατος... ὦ! νὰ μὴν ἐγεννώμην!.. ἢ καλλίον ν' ἀπέθνηκα καὶ νὰ μὴν αἰσθανόμην!
- Π.—^Αλλὰ γιατί, βρὲ μασκαρᾶ, νὰ στρώνεσαι 'στὸν τζόγο;
- Φ.—Γιατί γι' αὐτὸ ποῦ μ' ἐρώτῃς δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγο. ^Εγὼ ἐφέτος, Περικλῆ, δὲν ἤθελα νὰ παίξω καὶ ἐνόμιζα 'στὸν πειρασμὸν τοῦ τζόγου πὼς θ' ἀνθέξω, ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινα, ἀκούω τέρτσο τίρο, τραπέζι πράσινο κυτῶ καὶ τζογαδόρους γύρω. Ὁκτώ, ἐννέα, πάλι, σ' εὐρήκα εἰς τὴν ἄσσο, ἂν εἰς τὴν Ντάμα ἔβαζα δὲν ἤθελα νὰ χάσω, τὸ τρία τέρτσο ἔρχεται, ὁ Ρήγας ἦλθε σότος, καὶ ἀκούεται ἄλλαλαγμός καὶ τῶν κοκκάλων κρότος. Καὶ ἐγὼ σ' αὐτὸν τὸν πειρασμὸν δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω, καὶ πότε μέσα ἔρχομαι καὶ πότε βγαίνω ἔξω. Τὰ περασμένα ἔρχονται εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου καὶ μόνος ἀγωνίζομαι μὲ τὴν συνειδήσιν μου. Νὰ παίξω πάλι; καὶ ἢ οὐ;... ἰδοὺ ἡ ἀπορία!... νὰ βάλω εἰς τὸ τέσσερα; νὰ βάλω εἰς τὸ τρία; νὰ δοκιμάσω ἄραγε τὴν τύχη μου γιὰ 'λίγο; νὰ πᾶω εἰς τὸ σπῆτι μου; νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω; νὰ εἶμαι μόνον θεατῆς; νὰ παίξω καὶ ἢ ὅχι; αὐτὰ καὶ ἄλλα σκέπτομαι μονάχος σὲ μιὰ κόχῃ.
- Π.—^Δοιπὸν τί ἀπεφάσεις;
- Φ.—^Νὰ φύγω δίχως ἄλλο, χωρὶς δεκάρα 'στὰ χαρτιά τῆς τράπουλας νὰ βάλω. Ἀλλ' ὅμως μὲς ἔφυγα καὶ κάνω ἓνα βῆμα ἀκούω κάποιον νὰ 'μιλῇ γιὰ σὸτο ἀλὰ πρίμα. Προσέχω πάλι, Περικλῆ, καὶ ἀκούω ἐν τῷ ἄμα νὰ λέγῃ ὅτι ἔπιασε ὁκτὼ φορεῖς τὴν Ντάμα. Γυρίζω πίσω 'στὴ στιγμὴ χωρὶς νὰ βγάλω λέξι... τοιαύτη φύσις ἀσθενὴς δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ.
- Π.—^Στὸ τέλος;
- Φ.—^Απεφάσισα νὰ παίξω ἓνα φράγκο

ἀλλ' ὅμως μὲς ἔβαλα κατρακὺλᾶ 'στὸν π...
^Ω τύχη, τύχη ἄστατος... ἄλλοιῳς σ' ἔβαλα
 ἄς παίξω εἰς μέσα μου ἀκόμη ἄλλο ἓνα.
^Δοιπὸν τὸ βάζω καὶ αὐτὸ καὶ 'στὴ στιγμὴ
 καὶ τρίτο φράγκο, Περικλῆ, συλλογισμένως
 Καὶ πάλι τέρτσος ἔρχομαι καὶ βλέπω τὸ τρία
 καὶ δίχως ἀνθρώπος κανεὶς νὰ μὲ καταλαβῇ
 ψελλίζω λέξεις μαγικὰς ἀπάνω 'στὸ παγκύδι
 καὶ ἄρχιζω ἀπὸ μέσα μου βλαστήμιαις καὶ
 Βάζω δὴ φράγκα, Περικλῆ, ἀπάνω 'στὴν
 'στὸν πρῶτο λύκο ἔρχομαι καὶ εὐθὺς τὰ κανε
 τὰ τρία πάλι τέσσερα, τὰ τέσσερα δεκάξ, καὶ
 μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς 'μπορεῖ τὸ φύλλο μου νὰ
 Ἀλλὰζω θέσι, Περικλῆ, καὶ πᾶω σ' ἄλλη πᾶτα
 τὰ δεκάξ γίνονται πενήντα καὶ σαράντα,
 αὐτὰ δὲ πάλιν ἑκατό, τὰ ἑκατό διχάσια,
 καὶ τέλος βάζω 'στὸ χαρτί καὶ ἐγὼ δὲν ξέω
 Παίξω τὴν φάτσα, τίποτα... πηγαίνω μὲ τὴν
 τοῦ κάκου!.. τέρτσος ἔρχομαι καὶ πάλι ὅπως
 Πηγαίνω μὲ τὰ τυχερά... μαρούλια μὲ τὴν
 γυρεύω ἄλλη τράπουλα ν' ἀλλάξω τὸ παγκύδι
 Πηγαίνω τότε 'στὸ χαρτί τὸ σὸτο ἀλὰ πρίμα
 ἀλλ' ὅμως τέρτσο ἔρχεται καὶ τοῦτο παγκύδι
 Πηγαίνω μὲ τὰ Σόνικα, πλὴν φεῦ! ἐλπὶς μου
 καὶ ἀμέσως συλλογίζομαι τὸ φράγκο τοῦ Σκουλούδη
 Πᾶω 'στὴν πρώτη θέσι μου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ
 πίνω καφφὲ βαρὺ γλυκὸ καὶ ἀνάθω δὴς τοῖμα
 δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω
 καὶ φτύνω κάτω τρεῖς φορεῖς καὶ τρεῖς φορεῖς
 φυσῶ, θυμόνω, βλασφημῶ, μονάχος μου
 σηκώνομαι τὴ μιὰ φορὰ καὶ ὕστερα καθίζω,
 καθίζω καὶ σηκώνομαι, ἐδὼ καὶ ἐκεῖ πηγαίνω,
 καὶ ὅλο πᾶω καὶ ἔρχομαι καὶ ὅλο μπαίνω
 θυμοῦμαι τὸ παράσημο, θυμοῦμαι τὸνα καὶ
 καὶ τὸν σταυρὸ μου σκέπτομαι μὲ πόστα καὶ
^Ω τύχη, τύχη ἄστατος!... ὦ πλάνος ἀνθρώπος
 ἄς παύσω πιά νὰ λέγωμαι τοῦ ἀργυροῦ ταπῦ
 τὰ πάντα φροῦδα ὄνειρα, τὸ πᾶν ἀπελπισία...
 λοιπὸν ἄς γινῇ καὶ ὁ σταυρὸς ἐσπερινὴ θυσία.
 Τὸν βάζω πόστα καὶ αὐτὸν μὲ τρίχας ὀρθοῦμαι
 ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν δέχεται, βρὲ Περικλῆ, καὶ
 Πῶς, λέγω, δὲν τὸν δέχεσθε, ἀγαπητέ παγκύδι
 ἐνῶ τιμῇν, ὑπόληψιν καὶ δόξαν θὰ σὲ φέρῃ;
 Δὲν θέλετε, ἀγαπητέ, νὰ γίνετε ἱππότες;
 πλὴν φεῦ! κανεὶς δὲν μ' ἀπαντᾷ... τὰ πάντα ματαιὰ
 Τὰ πάντα διεφθάρσαν 'στὴν νέαν Ρωμαιοσύνην
 περιφρονοῦν τὸν ἀργυροῦν καὶ τὴν ἱπποσύνην
 περιφρονοῦν τὸ εἶναι μου, πετοῦν τὴν διπλωμασίαν
 περιφρονοῦν τὴν δόξαν μου καὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον
^Α! Περικλῆ μου φίλτατε, ἡ ὥρα τέλος φθάνει
 νὰ κάμω ἐπαναστάσιν μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
 νὰ κόψω τοὺς παγκιέρηδες, νὰ σράξω, νὰ σταθῶ
 καὶ ὅσα μοῦ ἐπῆρανε νὰ τοὺς τὰ πᾶρα 'πίσω.
 Δὲν δέχονται τὸν ἀργυροῦν... ἂ! πλὴν δὲν
 καὶ 'στὴν Λαμίαν, Περικλῆ, κατεσκευάσμενος
 καὶ ἂν δὲν ἔρχεσαι μαζί ἐγὼ πηγαίνω μόνος.

- Π.—^Ε! καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...
- Φ.—^Καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...
- Π.—Γιατί ἐνῶ σὲ χαιρετῶ μὲ 'βρίξιν, τακταῖς...
- Φ.—^Ορσε λοιπὸν δὴ χαστουκιάς; γιὰ τὸ πᾶν...

Καὶ ἄλλος χρόνος 'πέρασε καὶ ὁ προδότης χαίρει
 καὶ ἐγὼ ἀκόμη στέκομαι μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι.

Καὶ πάλι τσαμπουνῶ
 τραγοῦδι περυνῶ.

Κ' ἐφέτος πάλιν ἤθελα νὰ σὰς χαρίσω δῶρα,
 ἀλλ' ὅμως σὰς ἐγάρωσα τόσα πολλὰ ὡς τώρα,
 ὅπου καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πιά τί δῶρα νὰ σὰς κάνω,
 μέ τι εὐχαῖς Πρωτοχρονιάς καὶ ρόδα νὰ σὰς ράνω.
 Ὅλα σὰς τᾶπα... τίποτα δὲν μένει νὰ σὰς 'πῶ,
 καὶ ἀδίκως τὸ κεφάλι μου 'στοὺς τοίχους τὸ κυτῶ.

Φοβοῦμαι πάλι μὴ σὰς 'πῶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
 νὰ εὐχθῶ 'στὸν βασιλῆα 'στὴν Πόλιν νὰ τραθήξῃ;
 'στὸν Κουρτοπάση νὰ εἰπῶ καμπόσα ξεκουμπίδια
 καὶ γρήγορα τὴ ράχη του 'στῆς ντάμας μας νὰ δείξῃ;
 Νὰ δώσω 'στὸν Διάδοχον βιβλία καὶ φυλλάδες
 καὶ ἄλλαις νὰ τοῦ εὐχθῶ καὶνούριας Μανωλάδες;

Νὰ εὐχθῶ 'στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν παρᾶ,
 μεγάλα περισσεύματα ὡς ἀπὸ μηχανῆς,
 καὶ νὰ τοῦ δώσω μιὰ βουλὴ χωρὶς ἀριστερά,
 ποῦ δὲν τὴν εἶδε ἀνθρώπος ὡς σήμερα κανεὶς,
 καὶ τῆς Ζακύνθου τὸ γνωστὸ καὶ ξακουσμένο φιόρε
 μὲ τὴν μικρὴ μυτίτσα του νὰ τοῦ φυσᾷ μινόρε;

Νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον Δραγοῦμην πενιέδες
 νὰ τοὺς μοιράξῃ γιὰ σταυροὺς εἰς τοὺς παρακεντέδες;
 Νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον Βουλευτὴν κακοτόμον
 νὰ κόβῃ τὰ κεφάλια μας συμφωνῶς πρὸς τὸν νόμον,
 καὶ ὁ δὲς μπόγγια νὰ γονῇ τῆς νέας Ρωμαιοσύνης
 πρὸς δόξαν καὶ τῆς Θέμιδος καὶ τῆς δικαιοσύνης;

Νὰ δώσω εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν ἱκανῶν ἀγκίστροι
 καὶ νὰ παραγγέλλω κάποτε μαρτύρες καὶ κεφάλους,
 καὶ 'στὸν Μανέτα τὸν σοφὸ ἓνα καλὸ καπνὸν
 καὶ τῆς σοφῆς διακρίσεως, γιὰ τοὺς σοφοὺς διακρίτους,
 καὶ νὰ τοῦ δώσω μιὰ εὐχὴ μὲ πᾶν τὰ βιβλία
 νὰ εἰσαχθῇ ὁ δὲς Ζουάν εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα;

Νὰ δώσω 'στὸν ἡμέτερον καὶ πρῶτον Δεληγιάννη
 ἡδὲ τὸν ὑπομονὴν καὶ καλογέρον βίασσα,
 τοῦ Ἀρροδίου τὸ σπαθί, τὸ ξίφος τοῦ Ἑρλάνη,
 διὰ νὰ κόβῃ λάχανα, διὰ νὰ κόβῃ ποιάσσα;
 Νὰ δώσω καὶ μιὰ γέφυρα χρυσῇ 'στὸν Δεληγιάννη
 ἡμέρα νύκτα μόνος του περίπατο νὰ κάνει;

Νά εὐχηθῶ 'στὸν βουλευτὴν τῆς Ἄρτης Καραπάνο
νὰ γίνῃ πρῶτος ἀρχηγὸς καὶ κατὰ παραπάνω,
γιατὶ ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰρχοντικό του πρῶτα
κι' αὐτὸς ὁ ἥρωας ἔγινε τῶν σοφῶν συμβάντων,
κι' ἐχόρτασε 'στὸ σπῆτι του μὲ μπόλικα πισκότα
τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον τῶν ἀποχωρησάντων;

'Στῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ εὐχηθῶ τοὺς πρώτους
καπνοὺς, συλλόγους, αἵματα, καὶ δυσανήμους κρότους;
Νά εὐχηθῶ μὲ τὴν καρδιά 'στὸν Νικολῆ Λεβίδη
ἢ ἀνταρσία ὥριμη νὰ γίνῃ σὰν τὸ σύκο
καὶ μὴ ἡμέρα ἔξαφνα 'στὸ Στάδιον τσιτσιδι
νὰ κίμῃ ἐπανάστασι μαζί μὲ τὸν Στεφάνο;

'Στὸν Δήμαρχο Φιλημονᾶ τί μποναμὰ νὰ κάνω;
νὰ δώσω σκοῦφο κόκκινο κι' ἓνα μεγάλο πιάνο
τὰ ὠμορφὰ του δάκτυλα ἐπάνω του νὰ βάλῃ
καὶ τὴν Μασσαλιώτιδα ὀλίγον νὰ μᾶς ψάλλῃ;
ἢ νὰ τοῦ δώσω βασιλιά ποῦ νάχῃ ἔργον μόνον
νὰ κάθεται νυχθημερόν 'στους τάφους τῶν προγόνων;

Νά δώσω 'λίγαις βουρδουλαιῖς εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους;
νὰ δώσω ρετσινόλαδο εἰς ὅσους θέλουν ξίφη,
καὶ 'στὸν Καζάζη τὸν κομπὸ νὰ δώσω τρεῖς πασσάλους
καὶ μίξ κοῦκλα τοῦ Βουγᾶ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νύφη;
Νά εὐχηθῶ καὶ 'στὸν Σελᾶ, τὸν νέο Πορτογάλο,
καὶ Πρόξενο τοῦ Σαλιάρ-Γιούγκ νὰ τὸν ἰδῶ 'στὸν μπάλο;

Νά εὐχηθῶ γλυκειαῖς ματιαῖς εἰς τοὺς Σεκρεταρίους
καὶ τοῦ βωδίου τὰ μακρουλά εἰς σεβαστοὺς κυρίους;
Νά εὐχηθῶ 'στους Ἑλληνας καθὼς καὶ τὸν Μανσόλα
νὰ κλέψουν τὰ νομίσματα, παληὰ καὶ νέα ὅλα,
καὶ ὁ καθεὶς διὰ νυκτός νὰ φεύγῃ 'στὸ Παρίσι
χωρὶς νὰ καταδέχεται ὀπίσω νὰ γυρίσῃ;

Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ 'πῶ πιστεύω πῶς θὰ γίνῃ
κι' οὔτε Μουσεῖον ἀνοικτὸ μὴ 'μέρα δὲν θὰ μείνῃ.
Καὶ ἄλλοτε σὰς ἔψαλα τὰ ἴδια ὅπως τώρα,
καὶ πέρου δόξαν καὶ ἰσχὺν εὐχέσθην εἰς τὸν θρόνον,
καὶ πέρου σὰς ἐχάρισκα αὐτὰ τὰ ἴδια δῶρα
καὶ φάσκελα σὰς ἔδωσα ἐκ μέρους τῶν προγόνων.

Κι' ἂν ἐπιλήσμονες πολὺ τῶν δωρεῶν δὲν εἴσθε
θαρρῶ αὐτὸν τὸν μποναμὰ πῶς ὅλοι ἐνθυμεῖσθε.
Καὶ τώρα πάλιν μὲ αὐτὸν θὰ πύσω τὸ τραγοῦδι,
κι' ἀπ' ὅλα τὰ χαρίσματα δὲν ἀπομένει ἄλλο,
παρὰ νὰ δώσω μποναμὰ 'στὸν κύριον Σκουλούδη
τὸ φράσκο ποῦ μοῦ ἔδωσε κι' ἐπῆγα εἰς τὸν μπάλο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδογεῖον Εὐδή, — ὁρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ἔλαδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

Καὶ γάμοι ποιητοῦ,
πολὺ ἀγαπητοῦ.

Ὁ Παλαμᾶς μας ὁ Κωστής, τὸ ἄξιον παλληκάρι,
ὁ χαϊδεμμένος ποιητὴς ποῦ δὲν κρατεῖ καμάρι,
ἐτέλεσε τοὺς γάμους του εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
μὲ τὴν ἀγαπημένην του, τοῦ Βάλβη τὴν Μαρίαν,
'στὸ ἐξωκκλήσι τὸ γνωστὸ ποῦ εἶναι 'στὸ Γουδί,
χωρὶς κανέναν ἀνθρωπος τοὺς γάμους του νὰ 'δῃ.

Καὶ τοὺς κυττάζει ὁ Ρωμῆος, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέγγ
σὰν τί τραγοῦδι νὰ εἰπῇ σ' αὐτὸ τὸ νέο ταῖρι.
Μὲ γέλοισι καὶ μὲ στέφανα χρυσὰ τοὺς χαιρετᾷ,
'Απρίλη τριαντάφυλλα 'στὸν δρόμο τους πετᾷ,
βάζει ἐμπρὸς τὸν ἔρωτα, τὴν Ἀφροδίτῃ 'πίσω,
καὶ ὅλοι τραγουδοῦν μαζί κι' αὐτὸς βασιτᾷ τὸ ἴσο.

Μὲ τῆς ἀγάπης τὸν καὶ μὲ ἐψήθησαν κι' αὐτοί,
ὁ χαϊδεμμένος ποιητὴς κι' ἡ κόρη ἡ ζηλευτή.
Μὰ μετὰ τόσα βάσανα καὶ τόσας ἱστορίας
τοὺς δέχεται χειροπιαστοὺς ἡ νυμφικὴ τῶν κοίτη,
καὶ τώρα ψάλε μας, Κωστή, 'στὸ πλάι τῆς Μαρίας
τὸ ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο, τὸ τιμημένο σπῆτι.

Θερμὸν συγχαρητήριον
εἰς ἀγνωστὸν μας κύριον.

Ὁ Κώστας Χατζηγιάννης ἐκ τῆς καλῆς Χαλκίδος
καὶ νέος ὅπως πρέπει τὴν γνώσιν καὶ τὸ εἶδος,
λίαν καλῶς ἐπῆρε εἰς τὴν ἱατρικὴν
πρὸς τέρψιν τῶν οἰκείων καὶ φίλων γενικῶν.
Καὶ νῦν συγχαίρων τοῦτον κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι
προσμένω ἐκ Χαλκίδος μπαρμπούνια νὰ μοῦ σταίλῃ.

Ὁ Ρωμῆος συγχαίρει
κι' ἄλλο νέο ταῖρι.

Τοῦ Κοτσοπούλου ἡ Βελιώ τὸν Μαμωνᾶ ἐπῆρε
κι' ἐμοίρασαν τὸ ἀνδρόγυνο τῶν ἀγαθῶν αἱ μοῖραι,
κι' ἐχάρησαν οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καὶ κουμπάροι
γιὰ τοῦτο τὸ ἀγαπητὸ καὶ φρόνιμο ζευγάρι.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας, πῶσαι κοντὰ 'στοῦ Εὐδή,
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
'Εκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βλμπέργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

μὲ Χρυσεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.